

Sygn. akt IV CSK 87/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku M. B. M.
przy uczestnictwie H. B. M. , I. K. i H. H.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 sierpnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania I. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. akt III Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 30 czerwca 2015 r., opartej na podstawie naruszenia przepisów prawa procesowego - art. 244 § 1 w zw. z art. 252 k.p.c., uczestniczka I. K. uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego „czy Sąd posiada z urzędu uprawnienie do kwestionowania oświadczeń zawartych w dokumencie urzędowym pomimo niekwestionowania tegoż dokumentu przez strony reprezentowane przez pełnomocników profesjonalnych i poprzez badanie celu wydania tegoż dokumentu innego niż ten określony w ustawie, wywodzenia z dokumentu urzędowego innych skutków prawnych, niż te, o których mowa w tymże dokumencie urzędowym.” Zdaniem skarżącej, za przyjęciem skargi do rozpoznania przemawia ponadto jej oczywista zasadność, wynikająca z faktu, że „naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 244 § 1 k.p.c. w zw. z art. 252 k.p.c. jest rażące”.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli zachodzi co najmniej jedna z przyczyn wymienionych w tym przepisie, co powinno zostać przez skarżącego wykazane i należycie uzasadnione (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Skarżąca twierdziła, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a zatem przyczyna określona w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., lecz twierdzenia tego nie uzasadniła w prawidłowy sposób. Skuteczne powołanie się na przyczynę przewidzianą w tym przepisie wymaga precyzyjnego sformułowania określonego, dotychczas nierozwiązanego problemu o charakterze abstrakcyjnym, zaprezentowania argumentacji prawnej przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych i świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, a także wskazania, dlaczego jest ono istotne. Uzasadnienie wniosku uczestniczki nie zawiera tych elementów.

Postawiona w skardze kwestia nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a jedynie przejaw wątpliwości skarżącej odnośnie do prawidłowości przeprowadzonego postępowania oraz trafności zaskarżonego orzeczenia. Przedstawione „zagadnienie” to w istocie zarzut ujęty w nieco zmienionej formie, dalsza natomiast argumentacja to nieco zmodyfikowana

postać jego uzasadnienia. Skarżąca, uzasadniając wniosek, nie przedstawiła wymaganej argumentacji prawnej przekonującej o tym, że w sprawie pojawił się abstrakcyjny, istotny problem prawny, budzący poważne wątpliwości i wymagający rozwiązania przez Sąd Najwyższy, ograniczając się do krytyki postępowania Sądów obu instancji.

Niewykazana pozostała także przyczyna przyjęcia skargi do rozpoznania przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżąca, powołując się na oczywistą zasadność skargi, nie uzasadniła twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Zakres badania sprawy w ramach przedsądu nie pozwala Sądowi Najwyższemu na ocenę na obecnym etapie postępowania zasadności podstaw kasacyjnych. Z tego względu powołanie się na przyczynę w postaci oczywistej zasadności skargi nie może być sformułowane w sposób, który wymagałby takiej oceny, lecz powinno się koncentrować na argumentacji prawnej niezależnej od merytorycznego uzasadnienia skargi, zmierzającej do wykazania „oczywistości” w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Uszło to uwagi skarżącej, w ujęciu której uzasadnienie wniosku sprowadza się do powtórzenia podstaw skargi oraz zmodyfikowanej wersji ich uzasadnienia. Samo posłużenie się przez uczestniczkę określeniem „rażące” naruszenie przepisów prawa nie może zastąpić wymaganej jurystycznej argumentacji, zmierzającej do przekonania o oczywistej zasadności skargi, która zresztą nie jest tożsama z oczywistym naruszeniem przepisów.

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

jw